

KERK & leven

FEDERATIE FRANDO

18

2020

WEEKKRANT

29 APRIL

JAARGANG 81

EDITIE 4330

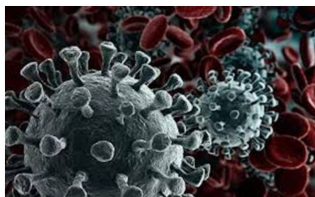
SINT-FRANCISCUS

SINT-ANTONIUS

DON BOSCO

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

Covid-19

Applaus, zang, witte vlaggen
uitingen van dankbaarheid
voor de gezondheidswerkers
in tijden van corona.

Schril contrast met het beleid
van onderfinanciering,
non-profit besparingen
in de gezondheidszorg,
cultuur, welzijn, onderwijs.

Red ons, laat ons niet vergaan!
smeken zij de overheid
de banken in 2008
alle ondernemingen
in tijden van corona.

Schril contrast met het beleid
rol uit, de rode loper
voor het privé-initiatief
geen cent voor de overheid
laat de kleinen betalen.

Vandaag leren voor morgen:
samen leven in eerbied
voor zowel mens als natuur
op basis van gelijkheid,
vrijheid en solidariteit.

Jef Wauters
25 maart 2020

Dichterbij

Het leven heeft zich uit de straten
teruggetrokken, roerloos ligt de
stad erbij,
niet wetend wat haar overkomt

en wij, wij zitten in een boek of
achter schermen,
via virtuele lijnen
op de huid van onze liefsten

waar gedeeld, gehuild, gelachen
waar verhalen rondgestrooid
waar een handkus van een afstand

dichterbij dan ooit

Lttrvreters / Judith Nieken

Wij delen applaus, tegenstand en trouw

Don Boscogemeenschap – Palmzondag

Jes.50,1-4, Fil.2,6-22, psalm 22
De misvieringen in de parochie Don Bosco parochie gaan in deze corona-tijd niet door.

Majo Werrebrouck en Ingrid Wezemaël,
twee leden van de liturgiegroep, maakten een samenstelling van de viering van Palmzondag 5 april 2020. (Deel 2)

Inleiding

Palmzondag is een dag van contrasten. Er is applaus voor Jezus en daarna de heftige tegenstand die leidt tot de dood. Daarnaast, als een rode draad doorheen het lijdensverhaal, is er de uitdaging om trouw te blijven. Trouw aan ons engagement om Jezus te volgen, ook als er tegenstemmen zijn. Trouw in onze solidariteit met wie lijdt, hier en in het Zuiden, ook als delen pijn doet.

Zeg het met palmen

Zeg het met palmtakken dat je Hem die beeld is van 'Ik zal er zijn voor u' wil binnenlaten in je leven.
Zeg het met palmtakken dat je de Gekruisigde, de Verrezenen wil binnenlaten in je samenleven.
Zeg het met palmen dat je je verbindt tot een nieuwe manier van leven waar het geknakte riet niet gebroken en de kwijnende vlaspit niet gedooft worden, waar recht wordt gedaan aan de minsten, waar alles spreekt van breken en delen.
Zeg het met palmen en doe wat je zegt: ik zal er zijn voor u. Laat de Gekruisigde in jou tot leven komen in naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.
Carlos Desoete

1ste lezing: Jesaja 50, 4-7

God heeft mij als een leerling leren spreken, om uitgeputte mensen te kunnen bijstaan. Met een woord wekt Hij mij in de ochtend, in de ochtend wekt Hij mijn oor om als een leerling toe te horen. God heeft mijn oor geopend, en ik heb mij niet verweerd, ik ben niet teruggedeinsd. Mijn rug heb ik prijs-

gegeven aan hen die mij wilden slaan, en mijn wangen aan hen die mij de baard uitrukten; mijn gezicht heb ik niet onttrokken aan beschimping en bespuwing. God staat mij bij, daarom kom ik niet bedrogen uit; daarom maak ik mijn gezicht hard als een steen, omdat ik weet dat ik niet beschaamd zal worden.

2de lezing naar Fil.2, 6-11

(één van de oudste bijbelse teksten 45 na Chr.) Hij die bestond in goddelijke majesteit heeft zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God: Hij heeft zich van zichzelf ontdaan en het bestaan van een slaaf aangenomen. Hij is aan de mensen gelijk geworden. En als mens verschenen heeft Hij zich vernederd, Hij werd gehoorzaam tot de dood.

Waarom hebt Gij mij verlaten

Bezinningstekst naar psalm 22

Op Palmzondag is het de gewoonte om het hele lijdensverhaal te lezen. In de plaats daarvan kozen we voor psalm 22 van **Ernesto Cardenal**, priester, bevrijdingstheoloog, dichter en minister van Cultuur in Nicaragua. (gestorven op 1 maart 2020)

Mijn God, mijn God waarom hebt Gij mij verlaten?
Een karikatuur ben ik, geen mens, mikpunt van spot,
in alle kranten wordt om mij gelachen.
Tanks rondom, mitrailleurs die naar mij wijzen
en overal prikkeldraad, prikkeldraad onder stroom.

Ik ben een naam in hun papieren.
Ik kreeg een nummer in mijn huid.
Gefotografeerd achter prikkeldraad, als op een röntgenfoto zijn al mijn beenderen te tellen.

Ik ben niemand meer.
Naakt wordt ik naar de gaskamer gedreven.
Ze verdelen mijn kleren en mijn

PALMzondag

Een frisse groene tak
gedurfd geënt
op het dode hout
van het kruis.

Laat iedereen zien
dat Hij leeft
in jouw huis
en bron
van nieuw leven is.

schoenen.
Ik schreeuw om morfine, niemand hoort me.
Ik schreeuw in mijn dwangbuis.
Ik schreeuw heel de nacht in het asiel voor gestoorden,
de zaal voor ongeneeslijk zieken, het paviljoen voor besmettelijke zieken.

Ik schrei op het politiebureau, in de rechtszaal,
de folterkamer, het weeshuis,
ik ben radioactief besmet,
iedereen is bang en ontwijkt me.

Maar eens zal ik mijn broeders over U verhalen.
Ik zal U prijzen op onze bijeenkomst.
Mijn liederen klinken op uit een groot volk.
De armen gaan aan tafel, ons volk viert feest.
Het nieuwe volk dat wordt geboren.
Ernesto Cardenal

Woordje

Majo bracht een getuigenis over haar reis naar Colombia.
Zie Parochieblad 17 (Deel 1)

Voorbeden

Open onze oren

voor de vraag achter de woorden,
voor het roepen dat gesmoord wordt
voor het nieuws dat wordt verzwegen.

Open oog en oor

voor de knoppen van hoop die ontkiemen als groene twijgen in volle winter: de stappen naar vrede, de inzet die gratis is, het groeien van verbondenheid, het niet meer zwijgen van kleine mensen.

Open ons hart

voor de stem die vanuit mensen en structuren
diep in ons blijft roepen
tot we opstaan en een keuze maken
tot ommekeer naar God en mensen toe.

Open ons hart en ons verstand

om uit solidariteit met onze medemensen alle coronamaatregelen van de overheid op te volgen.

Zegen

We hopen dat jullie gezond en wel door deze periode komen en tot in betere tijden!

Colofon

ALGEMENE REDACTIE

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 40
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT

Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen
uitsluitend via de parochie.

Copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren. **KERK & leven** is een uitgave van Studiecencentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Herman Cosijns

Diocesane redactie Aartsbisdom

Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN

Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-ANTONIUS

Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON

DON BOSCO

Gilberte Havet
Grensstraat 79,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 45 87
gilberte.havet@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-FRANCISCUS

Herman Van Overbeke
Kasteelstraat 58,
3330 Korbek-Lo
tel. 016 250593 gsm 0474 893766
hv.overbeke@telenet.be

EINDREDACTIE FRANDO

Leo Page

Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN

DON BOSCO

Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS

Mathieu Voets, Volhardingslaan 30,
3001 Heverlee (0475/675667)
Parochiesecretariaat: Léon Schreursvest 33,
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS

Parochiesecretariaat

Tienssesteenweg 190,
3001 Heverlee
tel. 016 25 04 59
Open van 09.30 u. - 11.30 u. op: maandag,
dinsdag, donderdag en vrijdag.
(woensdag niet open)

Overlijden

Jos Van den Bosch,

Een lege plek, een groot gemis.

Een fijne herinnering is al wat er nog is.

Jou te kennen vond ik zo fijn.

Je los te laten, dat doet pijn.

Op 6 april 2020 overleed in woonzorgcentrum Ter Vlierbeke, Kessel-Lo, **Jos Van den Bosch**, eredi-recteur-generaal Gezinsbond, geboren in Mechelen op 16 maart 1934. Hij was de echtgenoot van **Magda Verachtert**. Wij leven met haar mee en met zijn kinderen en schoonkinderen Ann en Wilfried, Bart en Carla, met zijn kleinkinderen Birt, Axel en Arvid, met zijn fami-

lieden Van den Bosch en Verachtert. Zij zullen hun dierbaar familielid erg missen. Hij zal hen nabij blijven in hun leven. Met hen zullen we hem in goede herinneringen blijven gedenken.

Na de coronacrisis zal in Sint-Antonius een gedachtenisviering plaatsvinden. Jos was er immers lid van Samana en de kaartclub. Zoon Bart zingt ook in het koor van Sint-Antonius.

Op een moment als dit kan men zich enorm klein voelen.

Wij wilden nog zoveel zeggen, we hebben nog zoveel vragen.

Jij was iemand van wie we zo makkelijk konden houden.

Jij hebt zoveel voor ons gedaan, dat zullen we nooit vergeten.

Onze mooie herinneringen zal niemand ons ooit kunnen ontnemen.

Onze mooie herinneringen zullen we voor altijd koesteren.

Mochten wij nog één ding tegen jou mogen zeggen, zou het zeker 'dank je' zijn.

Condoleren: www.pues.be

Het werk van onze helden, het applaus, alle solidariteit en hulp zijn hartverwarmend.

We zullen ermee doorgaan tot corona verdreven is.

En ook erna bestrijden we virussen:

? Weg met het besparingsvirus! We gaan voor veilig en werkbaar werk, genoeg personeel en eerlijke lonen.

? Samen verjagen we het virus van

winstbejag uit de zorg en de farmaindustrie.

? We roepen het virus van de ongelijkheid een halt toe.

We vragen een solidariteitstaks van de allerrijksten.

Hart boven hard, samen kunnen we dat!

We maken van onze straat een Samenstraat.

Taizé

Wat?

Taizé is een oecumenische gemeenschap in Frankrijk waar broeders uit verschillende christelijke strekkingen samenwonen. Jaarlijks trekken er heel wat jongeren uit alle werelddelen naar Taizé om elkaar daar te ontmoeten, om een tijdje samen te leven en samen te bidden. Bijzonder aan een Taizégebed is dat er heel veel gezongen wordt. De liederen worden telkens herhaald waardoor er een soort meditatieve samenzang ontstaat. In Leuven gaat er maandelijks een viering in de geest van Taizé door.

Ben je een fervente Taizé-aanhanger? Heb je al van Taizé gehoord of

ken je Taizé helemaal niet en ben je gewoon nieuwsgierig? Kom dan zeker eens naar een van de vieringen. Iedereen is van harte welkom. Na de viering sluiten we af met een drankje en een babbel.

Wanneer je graag meer wil weten over Taizé, vind je op de website van de broeders (www.taize.fr) heel wat informatie.

Praktisch

Wanneer:

Maandag: 11/05 – 15/06/2020

Aanvang: 20.00 u. Je stem komen opwarmen kan al vanaf 19.30 u.

Locatie: Kapel Leo XIII-seminarie, Andreas Vesaliusstraat 2, 3000 Leuven

Heel graag tot in één van de vieringen!

Helpen?

We zijn steeds op zoek naar muzikanten en mensen die voor de viering willen helpen met het klaarzetten van al het materiaal. Heb je interesse? Stuur dan een mailtje naar upar@kuleuven.be of kom een uurtje vroeger.

Arbeid

Wie haalt het nu in zijn hoofd om een feest te verzinnen rond arbeid? Er zijn toch meer plezierige redenen om te vieren. Eerlijk gezegd, ik ken nogal wat mensen die liever thuis zitten of op vakantie gaan.

Wie gaat werken, is gebonden aan bepaalde uren, is vaak afhankelijk van bepaalde mensen, die niet altijd even aangenaam zijn. Bovendien kost het moeite, beperkt het ons doen en laten en leidt het vaak tot stress.

Toch is arbeid een noodzaak. Er moet brood op tafel komen. De mensen met wie we samenleven, hebben recht op eten en op comfort. We dromen ervan dat ze een goed en gelukkig leven leiden. Soms weten we niet meer goed wat wel of niet noodzakelijk is. In tijden van welvaart weegt de plicht om te werken altijd iets zwaarder. Ook al gebeuren onze inspanningen al lang niet meer 'in het zweet des aanschijns', het leven is meer dan werken.

Het feest van de arbeid hangt samen met het recht op werk. Want dat was niet altijd zo vanzelfsprekend. Niet altijd waren de werkomstandigheden menswaardig. Zelfs nu nog dient erover gewaakt te worden dat de slavernij geen hedendaags jasje krijgt. Arbeid mag ons niet ver-

vreemden van onszelf. Het zou een manier moeten zijn om onszelf te ontplooien, om zo meer onszelf te kunnen zijn.

Trouwens, misschien beseffen we veel te weinig dat ruwweg veertig procent tot de actieve bevolking behoort. En dat 'hun zwoegen' ook bijdraagt tot een menswaardige samenleving. Ook jonge mensen, bejaarden, zieken, werklozen, gehandicapten – de lijst kan nog veel langer gemaakt worden – hebben recht op een menswaardig leven, op een goede gezondheid en op ontplooiing.

Zo gezien, werken we nooit alleen voor onszelf, nooit alleen voor ons gezin, maar in grote mate voor iedereen die deel uitmaakt van onze samenleving. Eigenlijk werken we meestal voor anderen.

Dat wilde ik maar even zeggen, want op 1 mei heeft iedereen een dag verlof.

Iedereen?

Hedwig Van Peteghem

Dit cursiefje werd geplukt uit Opkikkertjes (Halewijn, Antwerpen, 2006). Het boek is inmiddels uitverkocht bij de uitgever.

www.ademtocht.be

NIEUWS IN DON BOSCO

Blijf op de hoogte van het nieuws in Don Bosco: www.ademtocht.be

deren, pc, laptop, smartphone, tablet. Je kan alles raadplegen, je moet je niet inloggen.

Vanaf nu is de website op alle platformen te raadplegen en te doorbladeren.

Groeten aan ieder van u!

Jef Wauters

KALENDERBLAADJE

Nog niet zo lang geleden waren experts en specialisten uit de mode. Ze werden afgewezen als onderdeel van het 'establishment' en vervangen door 'het volk', de gewone man die zijn mening wil laten horen.

Nu, in een volledige, wereldwijde gezondheidscrisis die de wereld verandert zoals het establishment en de gewone man niet hebben kunnen doen, zijn experts degenen geworden die we vertrouwen. We vertrouwen ze omdat in tegenstelling van leiders die ontkenning en valse hoop prediken, deze medische experts, statistici en epidemiologen, toegeven dat hun mening een grote mix van onzekerheden bevatten.

Ze beweren niet dat ze alle antwoorden hebben en over het algemeen erkennen ze dat dit niet het moment is om met een beschuldigende vinger te wijzen.

Laurence Freeman Bezinning Vasten 2020- Week 5 – Donderdag

MEDITATIE IN DE CHRISTELIJKE TRADITIE

Velen zijn op zoek naar een plek van stilte, maar ook in onszelf is er een plaats van stilte aanwezig. Het is in die ruimte dat het Rijk Gods zich bevindt, de plaats ook waar God in ons geboren wordt. De stilte verandert ons. (Vastenkalendar 2013)

Omwillen van de coronacrisis gaan de samenkomsten ter meditatie in de meimaand niet door.

Komt er een spectaculaire verandering ten goede, dan verwittigen we jullie wanneer we mekaar weer, in de Stille ruimte 'Ademtocht' in het Don Boscocentrum, kunnen ontmoeten.

Contactpersoon:

Nieuwe leden kunnen zich aanmelden bij: Katrien Rombouts
katrien.rombouts@hotmail.com
tel 016/25.81.11 of 0498 84 10 43

CARACAS HULPFONDS

Suzana Silva

Studenten met een studiebeurs

Susana Isabelle Silva Canoana

Susana is de kleindochter van Luis Silva, de man die al vele jaren instaat voor de studiebeurzen in Campo Rico. Tezamen met een kleine groep verantwoordelijken zorgt hij ervoor dat de beurzen correct uitbetaald worden en de studenten ook goede resultaten voorleggen. De zoon van Luis woont in het ouderlijk huis samen met zijn vrouw Maria Alejandra en hun vier dochters. Van hen is Suana met haar 15 jaar de oudste.

Susana doet het derde middelbaar en heeft al plannen voor de toekomst. Eerst wil ze nog een danskursus volgen en na het middelbaar fotografie studeren. Het dansen zit haar in het bloed, ze droomt ervan. Ook fotografie houdt haar bezig en alles wat met plastische kunst te maken heeft. In de parochie is ze aangesloten bij de derde gemeenschap van het neocatechumenaat en begeleidt daar de gezangen met haar gitaar. Evenals haar moeder kan ze goed zingen en is ze de voorzanger in de gemeenschap.

Ze houdt van de barrio, heeft vlotte relaties met de burens en, in vergelijking met andere barrio's, vindt zij Campo Rico best. Ze voelt er zich goed thuis en woont er graag. Wel wil ze in de toekomst ook andere omgevingen leren kennen.

Voor de huidige regering is Susana erg kritisch. Ook haar familie ontvangt af en toe een doos levensmiddelen, zoals vandaag in vele barrio's gebeurt. Het gaat hier over een tiental kilo's verdeeld over rijst, maisbloem en olie. In principe is dit iedere maand maar in de praktijk meestal om de drie tot vier maanden. Iedere doos wordt aangeboden tegen een eerder symbolische prijs. We kennen ook nog de 'bonus', een geschenk dat de regering uitdeelt aan bepaalde groepen zoals de gepensioneerden, alleenstaande moeders en staatsambtenaren. Dat zijn gewoonlijk 'bonus' van drie tot vijf dollars. In december kregen een aantal mensen op hun rekening een halve 'petro' cadeau. De 'petro' is een Venezolaanse digitale munt en heeft een waarde van ongeveer vijf dollars. De eerste paar dagen kon men hiermee op bepaalde plaatsen levensmiddelen kopen. Maar die deur ging vlug dicht, zo gezegd om het systeem te verbeteren. Ondertussen blijkt die 'petro' enkel op het scherm te bestaan. Het probeem, zegt men, was dat handelaars die de 'petros' ontvingen voor hun goederen nadien deze digitale munt niet konden verzilveren in cash geld.

Susana meent dat ze het volle recht heeft om te protesteren, maar daartoe weinig mogelijkheden krijgt. Ze zou willen protesteren tegen het

misleiden van arme mensen met enkele giften en veel beloftes. Ze voelt zich niet behandeld als volwaardige persoon.

Het Caracashulpfonds

Met Pasen herdenken we de verrijzenis van Jezus. In zijn overwinning op de kruisdood openbaart zich zijn radicale keuze voor de alerminsten. Pasen nodigt ons uit om in zijn voetsporen de strijd tegen onrecht, armoede en achteruitstelling verder te zetten. Door het **project van de studiebeurzen** dragen we ons steentje bij in deze strijd voor meer rechtvaardigheid en menswaardigheid.

*In de Don Boscoparochie werd het Caracashulpfonds opgericht om hun voormalige pastoor de nodige gelden te bezorgen voor zijn levensonderhoud. Maar gaandeweg groeide het fonds uit tot een steunfonds voor de bewoners van Campo Rico. Ook na het overlijden van Eugene in 1982 is het Caracashulpfonds blijven steun bieden. En via hun tijdschrift **vzw.Caracas Hulpfonds** krijgen we driemaandelijks nieuws uit Campo Rico.*

Wil je nader kennis maken met het **Caracashulpfonds**, dan kan je terecht bij **Eddy Deroost**, Verenigingstraat 41 te 3010 Leuven (016/25 35 23)

VZW Caracashulpfonds – Driemaandelijks tijdschrift
Uit nr 1 – januari/februari/maart 2020
Verantwoordelijke uitgever: Eddy Deroost.
Rekeningnummer van het Caracashulpfonds: BE06 4510 2248 0122

DE WITTE VLAG WAPPERT!

De ellende van de oorlog kent ze, maar deze Covid - 19 crisis heeft ze nog nooit meegemaakt.

94 is Liza. Jaren geleden verhuisde ze van een groot huis naar een woon- en zorgcentrum. Af en toe kom ik bij haar wat bijpraten en dat doet ons beiden goed. Maar nu verloopt ons contact, op vaste momenten, langs die goede oude telefoon. Skypen en Whatsapp is aan haar niet besteed, dat kan ze niet volgen. Ze leeft op één vierkante meter in een lekkere zetel aan het raam, met zicht op een prachtige tuin. "Wat moet je meer?" zegt ze tevreden. Ze volgt de groei van bloemen en bomen op de voet, ze ziet bewoners met een begeleider rondschuifelen van bank naar bank. En ja, de tuinmeubelen zijn al buitengehaald en ieder die wil - mag op afstand - in het zonnetje zitten. En eergisteren was er een mini tuinconcert, dat ze van-

uit haar zetel kon zien en beluisteren. Heerlijk was dat! Heel het crisisteam doet zijn uiterste best om deze moeilijke tijd door te komen. Zoveel moois komt nu in mensen naar boven. Voor hen wappert de witte vlag op het paleis! Ze is hen allen, enorm dankbaar! Liza heeft zich spontaan aangepast aan de Coronatijd. Haar isolement en beperking aanvaardt ze zonder morren. Die onzichtbare virus is een werelddrama, maar het verandert een mens, je gaat anders denken, voelen en kijken. Wat belangrijk was, wordt nu afgezwakt tot een bijzaak. En de kleine goedheid, de kleine genietingen worden nu groots. Buiten de dagelijkse verzorging heeft ze geen contacten met andere rusthuisbewoners en eten doet ze op de kamer. Alleen, altijd alleen. Ik heb geen "eenzaamheidsgevoel," zegt ze zo mooi.

Integendeel, de afzondering en de stilte werken heilzaam. Ze beseft het maar al te goed, de dood sluipt rond er sterven mensen om haar heen. "Ik ben niet bang", zegt ze, 'immers we zijn allemaal onderweg en nu komen we wellicht wat vroeger in de hemel."

Het lijkt mij, of ze ernaar uitkijkt, naar die nieuwe wereld waar geen pijn en lijden meer zijn, geen tranen en honger'.

Liza is een heerlijke dame! Haar wijsheid, haar uitspraken knoop ik in mijn oren. Haar serene rust en vrede zijn een voorbeeld om na te volgen. Ze heeft geleerd, met de realiteit te leven. "En als het me even teveel wordt, neem ik mijn rozenkrans", vertelt ze. Maria, hoop in donkere en bange dagen. Ze bidt voor allen die lijden onder de dreiging van het Coronavirus. Ze bidt met en voor elkaar, een verbondenheid die sterk maakt.

Liza leeft! Ze leeft intens, ze geniet van elk moment dat haar nog gegeven wordt als een kostbaar geschenk. De Coronacrisis, brengt de kwetsbaarheid heel dichtbij. Met haar mentale gezondheid doorleeft zij het, doorstaat ze het. Het is niet velen gegeven om in deze moeilijke situatie zo oud te worden. Voor haar doe ik met eerbied en bewondering mijn hoed af!

De witte vlag wappert... ook een beetje voor haar.

Mia Bertmans

Er is niets aan de hand !

Er is niets aan de hand en ik voel me nog fris
want ik ben nog zo gezond als een vis
't is alleen da'k wat jicht in mijn knieën krijg,
en het praten gaat soms met een piepend gehijg.
Mijn pols is wat zwak en wat dun wordt mijn bloed
maar ik ben voor mijn leeftijd nog redelijk goed

Die steunzolen onder mijn voeten dat gaat,
anders zou ik niet kunnen lopen op straat.
Soms wordt de slaap me nachten lang niet gegund,
maar ik merk dat je ook wel eens zonder kunt.
Mijn geheugen wordt minder, soms duizelt mijn hoofd,
maar dat valt niet op, geen mens die 't gelooft.
Denk niet dat ik vaak daar in zorg over zit,
want ik ben voor mijn leeftijd nog werkelijk fit.

Ze zeggen dat je de oude dag als de gouden leeftijd beschouwen mag.
Maar af en toe twijfel ik daar toch wel aan
als ik 's avonds weer moe naar bed ben gegaan
met mijn oren in de la en mijn tanden in een glas
en mijn ogen op de tafel als ik uitgelezen was.
En voor dat ik inslaap bedenk ik me

dan:
Zit er nog iets los dat ik wegleggen kan?
Terwijl het mij zo slecht nog niet zit
want ik ben voor mijn leeftijd nog tamelijk fit!

Elke morgen stof ik mijn hersens wat af
en ben blij met de dag die God me weer gaf.
Dan haal ik de krant en lees na mijn bad
de overlijdensberichten in het ochtendblad.
Als mijn naam er niet in staat, weet ik dat ik nog leef,
het was dus de bedoeling dat ik nog wat bleef.
Ik geloof dat er toch iets heilzaams in zit
want ik ben voor mijn leeftijd nog redelijk fit

Wat is voor dit alles tot slot de moraal
die te leren valt uit dit goedmoedige verhaal?
Voor elk die het ouder zijn glimlachend draagt
als een ander je weer eens "Hoe maak je het?" vraagt
is het beter te zeggen dat het best met je gaat
dan die lui te vertellen hoe het echt met je staat!!!
Groetjes van een gepensioneerde.

Gedicht van prof J. Dequeker, prof. reumatologie U.Z. Pellenberg Leuven

EEN GOEDE WEEK 2020

Een goede week als nooit tevoren, zonder de oude gezangen en de eerbiedwaardige rituelen... Het kerkgebouw leeg en gesloten, en de gelovigen? Wakker en waakzaam of slapend?

Nog nooit was de goede week zo zinvol. De grafieken van de besmette, de ademde en overleden medemensen komen dagelijks op ons af als staties van de kruisweg.

Langs die kruisweg: de moderne **Veronica's** en die vele **Simons van Cyrene** zonder naam. Twintig eeuwen christendom zijn niet vergeefs geweest, hebben het beste in de mens wakker gemaakt. Rond elk ziekbed, in alle eenvoud, een held, een heldin zonder naam.

Straks, als de statistieken gaan liggen, staan we weer in massa op het pretorium voor het paleis van de landvoogd. En zal één of andere **Pilatus** ons laten kiezen. "Ecce Homo": het gaat over de mens.

De keuze is eenvoudig. Kies je voor de mens die zweert bij de vrije markt, en bezeten is door de must van het BNP dat steeds hoger moet, op het ritme

van 'elk voor zich' en 'nooit genoeg'?

Kies je voor de mens met een gestroomlijnd ideaal: een all-in paradijs op de kosten van de planeet en van de mensen aan de onderkant?

"Ecce Homo"

Of kies je voor die Man met zijn parabel over het mededogen van die migrant die de gewonde jood op zijn eigen rijdier hielp?

Voor de Man die vertelde van die Vader die op de uitkijk bleef staan... of zijn jongste nog altijd niet wijzer geworden was?

Kies je voor de Man die op het templein te keer ging tegen de hogepriester en de schriftgeleerden. En daarmee zijn eigen leven op het spel zette?

Of kies je voor die **Barabbas** zonder geweten, als hij maar de economie weer op dreefzet zodat wij ons leven kunnen herneemen als voorheen?

Kunnen wij nog kiezen? Een virus kent geen kalender en neemt geen vakantie.

Maar deze week is pas een goede week als we, net als Veronica, ons hart volgen, niet aan de kant blijven staan, niet weggijken... De afprint van Zijn gelaat zal zichtbaar zijn.
Manu Verhulst.